

Швабринтъ е твърде голѣмъ Schelm, и ако ми са попадне въ ржцете, то азъ ща заповѣдамъ да го сждатъ 24 часа и ние ще да го разстрѣляме предъ лицето на крѣпостъта! Но за сега трѣба да имаме търпѣние...“ — «Да имаме търпѣние! извикахъ азъ вжнѣ отъ себѣ си. — А той въ това време да са ожени за Мария Ивановна! . . . — «О, о! отговори генералинтъ. — Това още не е голѣма бѣда: за нея е по-добре да стане, за време, жена на Швабрина; той може сега да ѝ направи протекция; а когато го разстрѣляме, тогаза ще даде богъ да ѝ намѣриме друго ергенче. Гиздавите вдовички не оставатъ калугерици, то естъ азъ искахъ да кажа, че вдовицата по-скоро си намира мъжъ, нежели момата». — «По-скоро ща са сжгласа да умра, нежели да я отстѣпна на Швабрина! казахъ азъ съ голѣмо бѣшенство. — «Подека, подека!» каза старчето. — Сега разбирамъ: ти си zalюбенъ въ Мария Ивановна. Ахъ, това е друга работа! Бѣдното момче! Но се пакъ азъ не мога да ти дамъ една рота солдате и петдесетъ казака. Тая експедиция би била неблагоразумна. Азъ не мога да я приѣма на своята отговорностъ». Азъ навѣдохъ главата си; отчаянието ма завладѣ. Изведнашъ нова мисаль ми влѣзе въ главата: каква бѣше тая мисаль, читателтъ ще да види въ свѣдующата глава, както говорятъ старите романисти.

Г Л А В А ХІ.

Възбунтуванното село.

Азъ оставихъ генералинтъ и прибѣрзахъ да ида въ стаята си. Савеличъ ма посрѣшна съ своите обикновенни сжвѣти. Много ти трѣба, господарю, да са разговаряшъ и да имашъ работа съ пиените разбойници!